

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.073/2021/10.

A Fővárosi Ítéltábla a Czingula Ügyvédi Iroda (cím12, ügyintéző: dr. Czingula Katalin ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím3) I. rendű és **Felperes2** (Cím3) II. rendű felpereseknek – a Lajer Ügyvédi Iroda (Cím11, ügyintéző: dr. Lajer Zsolt ügyvéd) által képviselt **Alperes1.** (Cím2.) alperes ellen **szerződés érvénytelensége** miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2020. november 10. napján meghozott 37.G.43.504/2017/80. számú ítélete ellen az I. és II. rendű felperes 81. és Pf.8. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen 180.000 (száznolcvanezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperesek keresetükben elsődlegesen kérték, a bíróság állapítsa meg, hogy a 2004. október 20. napján kelt, a felperesek mint adósok és az alperes mint hitelező által aláírt devizaalapú hitelszerződés megnevezésű megállapodás nem jött létre, mert a felek nem állapodtak meg írásban minden, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 210. § (1) bekezdése szerinti, a kölcsönszerződés szempontjából lényeges kérdésről. Ennek jogkövetkezményeként kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest 7.362.521 forint és ezen összeg után 2012. október. 18. napjától a jegybanki alapkamat mértékével megegyező késedelmi kamat megfizetésére. Másodlagosan kérték, a bíróság állapítsa meg, hogy a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b) és e) pontja alapján semmis, ezért a szerződést kamat és egyéb költség nélkül forint alapon nyilvánítsa hatályossá, és kötelezze az alperest 7.362.521 forint és ezen összeg után 2012. október 18. napjától a

jegybanki alapkamat mértékével megegyező mértékű késedelmi kamat fizetésére. Másodlagos jogkövetkezményként azt kérték, hogy a szerződést a bíróság nyilvánítsa 2,99%-os kamattal (szerződött kamatláb) hatályossá, és kötelezze az alperest 6.449.145 forint megfizetésére. Harmadlagosan előadták, hogy a szerződés 1.1. pontja és 1.2. pontja ellentétben áll a közjegyzői tartozáselismerő nyilatkozattal, amely az ott írtakkal szemben 51.180,61 CHF összegben határozza meg a kölcsön összegét, ezek ilyen módon ellentmondó, nem egyértelmű, nem világos feltételek, így sértik a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 228. § (3) bekezdését, valamint a 209. § (1) bekezdését. A CHF kölcsönösszeget meghatározó feltételek érvénytelenségének (tisztességtelenségének) megállapítása esetére kérték, hogy a bíróság a szerződést 2,99%-os kamattal nyilvánítsa hatályossá, és az alperest 6.449.145 forint megfizetésére kötelezze. Negyedleges keresetükben kérték, a bíróság állapítsa meg, hogy tisztességtelenek a kölcsönszerződés 1.1., 1.3., 1.4., 1.7. és 10.12. pontjának a felperesek 13. sorszámú beadványában idézett rendelkezései, tekintettel arra, hogy az alperes devizakockázattal kapcsolatos tájékoztatása nem felelt meg a 2/2014. Polgári jogegységi határozatnak, valamint a C-26/13. és C-186/16. számú, Európai Unió Bírósága által hozott ítéletekben foglalt előírásoknak, erre tekintettel kérték, hogy a bíróság a szerződés nyilvánítsa hatályossá 2,99%-os kamattal és 2,5%-os kezelési költséggel forint alapon, és kötelezze az alperest 4.533.823 forint megfizetésére. Kérték, hogy a bíróság a kölcsönszerződés 5.2. pont első bekezdésében, valamint a 6.1. pont második bekezdésében foglalt kezelési költség tisztességtelensége megállapítása mellett a szerződést 2,99%-os ügyleti kamattal CHF alapon nyilvánítsa hatályossá, és kötelezze az alperest 3.837.575 forint megfizetésére. Ezen felül kérték, a bíróság állapítsa meg, hogy a kölcsönszerződés 5.1. pontja (a folyósítási jutalék) tisztességtelen, és kötelezze az alperest arra, hogy a tisztességtelenül felszámolt 122.250 forint folyósítási jutalékot 2004. október 26. napjától a mindenkori jegybanki alapkamat mértékével megegyező késedelmi kamattal növelten fizesse vissza a felpereseknek. A felperesek mindezekon felül annak megállapítását kérték, hogy az üzletszabályzat nem vált a kölcsönszerződés részévé. Előadták, hogy a kölcsönszerződés 10.8. pontja tisztességtelen, a felperesek az abban foglaltakkal szemben sem üzletszabályzatot, sem hirdetményt, sem semmilyen egyéb, ott írt iratot nem kaptak kézhez, így a 10.8. pont a fogyasztó felperesek hátrányára változtatja meg a bizonyítási terhet, tehát a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján tisztességtelen, ami egyben azt is eredményezi, hogy az üzletszabályzat és általános üzleti feltételek nem váltak a szerződés részévé.

[2] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen bruttó 250.000 forint ügyvédi munkadíjat, valamint megállapította, hogy a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 489.000 forint kereseti illetéket és 47.029 forint tanúdíjat az állam viseli.

[4] Rögzítette, hogy a felperesek a keresetüket többször megváltoztatták a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) által meg nem engedhető módon, azonban mivel az általuk előadottak „az észlelhető érvénytelenség alapjai lehettek”, a bíróság a közölteket vizsgálta.

[5] A szerződés létre nem jöttének megállapítása kapcsán kiemelte, hogy ennek értékeléséhez a Hpt. 213. §-ában foglaltakat kellett a Ptk. 205. §-ában írottakkal együtt értelmezni a Ptk. 522. és 523. §-a figyelembevételével. A Ptk. 205. § (1) bekezdés második

fordulata alapján nincs lehetőség arra, hogy a fél utólag lényeges kérdésnek minősítsen olyan kérdést, amelyre ilyenként a szerződéskötéskor nem utalt, a konszenzust csakis a szerződés létrejötte pillanatában lehet vizsgálni. Az alperes az írásbeli kölcsönszerződést a felpereseknek átadta, ők pedig aláírták, így azt lehetett megállapítani, hogy a lényeges kérdésekben az ezen okiratban foglaltak szerint állapodtak meg, ebben pedig szerepelnek az általuk lényegesnek tartott kérdések. Ha a felperesek az iratot nem olvasták el, és ezért a tartalmát nem ismerték meg, az a Ptk. 4. § (1) bekezdése alapján előnyükre nem szolgálhat. Erre tekintettel tehát a felek között a szerződés az egyedi megállapodásban foglalt és a felek által aláírt és elismert tartalommal létrejött.

[6] Ezt követően az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a jogviszony tartalma mely okiratokból állapítható meg. Egyrészt arra a következtetésre jutott, hogy az általános szerződési feltételek kapcsán a megállapítási kereset indítását a Pp. 123. §-ában foglaltak vizsgálata kizárja, miután az üzletszabályzatban teljesítéssel kapcsolatos előírások is szerepelnek, így ha azok nem váltak a jogviszony részévé, akkor a felperesek marasztalásra irányuló keresetét is előterjeszthettek volna. Ezen felül azt sem adták elő, hogy milyen, alperessel szemben fennálló jogukat kívánták megóvni a megállapítási kereset útján. Egyébként pedig a hivatkozott iratok – azok elismert átvételét követően – tartalmuk megismerésével és elfogadásával a jogviszony részévé váltak. A felek azon megállapodása, amelyben rögzítik, hogy mely feltételek képezik annak tartalmát, a Ptk. 209. §-a szerint nem lehet tisztességtelen, hiszen ezen elismerés a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a felperesek hátrányára nem határozza meg, lévén, hogy a felperesek az iratra vezethették volna az eltérő tényhelyzetet rögzítő állításukat, illetve az iratok átadásáig az aláírást megtagadhatták volna. Miután ennek nem volt akadálya, így az elfogadást tartalmazó rendelkezés tisztességtelenségére jóhiszeműen hivatkozni nem lehet.

[7] A Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjára alapított érvénytelenségi ok kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek megállapodtak a hitelkeret CHF-ben kifejezett összegében, az igénybe vehető kölcsön maximális forint összegében és abban, hogy az alperes ezen összeget mely napon érvényes, mely árfolyamon fejezi ki devizában, azzal a megkötéssel, hogy a kölcsön nem lehet több, mint a hitelkeret. Ilyen módon mind a hitelkeret összege, annak rendelkezésre állásának ideje, módja, mind pedig a terhére folyósítandó kölcsön forintösszege és annak devizára történő átszámításának módszere kiderül a szerződésből, így az a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem érvénytelen. Az elsőfokú bíróság azt is rögzítette, hogy a kölcsönösszeg meghatározása nem volt tisztességtelen, lévén, hogy a számítás átlátható, ezért a harmadlagos kereset sem alapos, figyelemmel arra is, hogy önmagában devizaalapú kölcsön folyósítása nem tisztességtelen.

[8] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a teljes hiteldíj mutatót (THM) a szerződés tartalmazza, a felperesek értelmezése ebben a körben a jogszabály szövegének tartalmához képest kiterjesztő, így a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjára alapított érvénytelenségi ok nem áll fenn.

[9] A Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerint sem érvénytelen a szerződés, tekintettel arra, hogy az árfolyamrésszel kapcsolatos kérdéseket jogszabály rendezte.

[10] A Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja kapcsán pedig kiemelte, hogy a szerződés tartalmazza az induló ügyleti kamat éves, százalékos formában kifejezett mértékét, a kamatperiódusok hosszát, számát, a kamatváltozás esetére irányadó eljárást, az üzletszabályzat pedig a kamatszámítás módját. A 6.1. pont rögzíti annuitásos, egyenlő részletekkel a törlesztőrészek számítását azzal, hogy a kölcsönszerződés sajátosságából következően a nyilvántartott tényleges tartozás teljeskörűen csak a kölcsön folyósítását követően volt megállapítható. A 2.1. pontban található a futamidő, a 6.2. pontban az, hogy a törlesztés havonta történik, így megállapítható a törlesztőrészek száma, ahogy a

6.2. pontból kiderül a részletek esedékességének megállapítási módja is. A 6.3. pont rendezi, hogy a törlesztőrészlet forintban kifejezett értékéről az alperes a felpereseket utólag értesíti. Mivel a felek a törlesztőrészlet kiszámítási módját meghatározták, így az előírt kellékeket a szerződés részévé tették, vagyis a szerződés ezen jogszabályhely alapján sem érvénytelen. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a választott termék tulajdonsága miatt a szerződés megkötése pillanatában nem értelmezhető az a felperesi elvárás, hogy a teljes visszafizetendő összeg kiszámítható legyen, tekintettel arra, hogy a szerződés megkötésekor a folyósítási árfolyam ismerete nélkül ez kizárt. A folyósítás napján, az akkor irányadó árfolyammal a számítás elvégezhető ugyan, azonban a mindenkori jövőbeli árfolyam ismerete nélkül az eredmény soha nem lehet a ténylegesen fizetendő teljes összeg. Erre tekintettel a szerződés 4.5. és 6.1. pontja nem tisztességtelen.

[11] Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás kapcsán az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy az alperes az árfolyamkockázat feltárására nem volt köteles, mert a Hpt. erről szóló rendelkezése csak 2005. január 1-jén lépett hatályba, a közösségi jog pedig a tagállami jog irányadó kötelezettsége hiányában közvetlenül nem alkalmazandó. A kapott tájékoztatást sem lehet az utóbb hozott ítéletek és jogegységi határozatok alapján vizsgálni, hiszen ez tilalmazott, visszaható hatályú jogalkalmazást jelentene. Mivel a termék lényeges tulajdonsága volt az árfolyamkockázat vállalása és a devizaalapú nyilvántartás, ezért erről az alperesnek viszont a Ptk. 205. §-a alapján tájékoztatást kell adnia, amelynek az alperes a szerződés 1.7. pontjában külön, és az 1. pontjában, valamint a 7.2. pontjában együttesen eleget tett, ismertette a devizaalapú kölcsön fogalmát, valamint az árfolyamkockázat lényegét. A felperesek megismerhették, hogy az árfolyamváltozásnak milyen hatása van a tartozásra, meg kellett érteniük, hogy ha a forint gyengül, akkor a tartozásuk nő, tehát az alperes a kockázatot nem telepítette tisztességtelenül a felperesekre. Egyébként az ügylet jellegadó sajátosságát, a devizaalapú elszámolás alkalmazását egyedileg megtárgyaltnak kell tekinteni, hiszen a felperesek az okirat elolvasását követően ilyen terméket kívántak igénybe venni. A tagállami jognak a szerződés megkötésekor nem volt olyan rendelkezése, amely a semmisség alapja lehetne, hiszen egyedileg megtárgyalt módon kötöttek a felek devizaalapú kölcsönszerződést, és megtámadási nyilatkozatot sem tettek, így érvénytelenségre nem hivatkozhattak. Az árfolyamkockázat korlátlanágát pedig a felpereseknek ebből a tájékoztatásból meg kellett érteniük.

[12] Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy folyósítási jutalék kapcsán a Ptk. 324.§ (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése alapján az elévülés a megfizetéskor, a kezelési költség tekintetében pedig minden befizetés esetén a befizetés napján megkezdődött. A felperesek ezen követelésüket határidőben nem érvényesítették, nem adtak elő olyan körülményt, amelyből megállapítható lenne, hogy az elévülés megszakadt vagy nyugodott volna, így a folyósítási jutalék és a kezelési költség utolsó részlete tekintetében is bekövetkezett az elévülés 2009. október 27. és 2009. november 9. napján, illetve 2017. szeptember 26-án. A felperesek a fenti költségekkel kapcsolatos keresetet 2018. április 27-én terjesztették elő, az elévült követelést pedig a Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján bíróság előtt érvényesíteni nem lehet.

[13] A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérték a Pp. 252. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet megváltoztatását oly módon, hogy az ítélőtábla a felperesek keresetének adjon helyt.

[14] Előadták, hogy az elsőfokú bíróság számos anyagi és eljárásjogi szabályt megsértett, nem bírálta le a felperesek valamennyi kérelmét, illetve iratellenes is. A 13. és a 30. sorszámú előkészítő iratban nyújtottak be keresetmódosítást, de egyik sem tekinthető a

Pp. 146/A. §-a alapján elkésettnek. Kiemelték, hogy a 30. sorszámú előkészítő iratban foglaltakat azután terjesztették elő, miután megismerték az alperes A/7. sorszám alatt becsatolt hirdetményét.

[15] A szerződés létre nem jöttére alapított kereseti kérelem körében arra hivatkoztak, hogy az a körülmény, hogy az alperes ráutaló magatartással a szerződés részévé kívánta tenni a különböző általános szerződési feltételeit, még nem jelenti azt, hogy az abban foglaltakra a felek konszenzusa kiterjedt volna, az általános üzleti feltételekben ugyanis számos olyan lényeges feltételt rögzített az alperes, amelyre áttárgyalás nélkül a felek megegyezése nem irányulhatott, és anélkül nem válhatott volna a szerződés részévé. Az általános szerződési feltétel tartalmának megismertetése, annak elmagyarázása a fogyasztó számára az általános szerződési feltételnek minősítés jogszabályi feltétele. Emellett kiemelték, hogy a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára megfordító, 10.8. pontban található blanketta-elismerés tisztességtelen.

[16] A Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjára alapított kereset kapcsán kiemelték, hogy a szerződéskötéskor az egyetlen ténylegesen ismert adat a forintban kifejezett kölcsönösszeg volt, emiatt az valóban igaz, hogy a törlesztőrészlet, a fogyasztó pontos kötelezettsége csak a folyósítás után határozható meg. Ugyanakkor semmi nem akadályozhatta az alperest abban, hogy a szerződéskötés napján alkalmazott árfolyam segítségével legalább tájékoztató jelleggel közölje a törlesztőrészleteket. Kiemelték, hogy a havi törlesztőrészlet hiánya a Ptk. 217. § (1) és 218. § (1) bekezdése alapján a szerződés alaki érvénytelenségét is okozza, amennyiben pedig ez nem állapítható meg, akkor alkalmazni kell az 1/2016. Polgári jogegységi határozatot, és hangsúlyozták, hogy azt kell vizsgálni, hogy a pénzügyi szolgáltató által közölt számítási metódus valóban alkalmas-e arra, hogy azok segítségével a fogyasztó a szerződésből hiányzó adatokat kiszámolja, amelynek bizonyítása az alperes terhére esik.

[17] Nem értettek egyet azzal sem, hogy a kölcsönösszeg aktuális árfolyamon való átszámításának előírásával a felek megállapodtak volna a deviza kölcsönösszegben. Emellett kiemelték, hogy az alperes a megküldendő értesítőben közölhette volna a folyósítást követően nyilvántartásba vett devizaösszeget, ugyanakkor ennek hatályosulását nem igazolta.

[18] Előadták, hogy a THM számításához mindenképpen szükséges a tényleges CHF kölcsönösszeg ismerete, és sérelmezték, hogy a THM kiszámításának ellenőrzésére indítványozott szakértői bizonyításnak az elsőfokú bíróság nem adott helyt.

[19] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az utóbb hozott jogegységi határozatok alapján az árfolyamkockázati tájékoztatást nem lehetett vizsgálni. Egyébként ez ellentmondásban áll az 50. sorszámú jegyzőkönyvben közölt bírói tájékoztatással is. Az elsőfokú bíróság által ekkor ismertetett szempontrendszernek az alperesi devizakockázati tájékoztatás nem felel meg, ebben a körben a felperesek fenntartják a 23. és 63. sorszámú beadványukban előadottakat, kiemelve, hogy e kereset jogalapját elsődlegesen a Ptk. 209. § (1) és (4) bekezdése képezi. Nem osztották az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a tagállami jognak a szerződéskötés időpontjában nem volt olyan rendelkezésre, amelyet alkalmazni kellett, hiszen az Európai Unió Bírósága által hozott ítéletek, amelyekre a kereset támaszkodik, mind a 93/13/EGK irányelv értelmezése tárgyában születtek, amely 1993 óta van hatályban. Hivatkoztak az Európai Unió Bírósága C-26/13., C-186/16. és C-227/18. számú döntéseiben foglalt követelményekre. Kiemelték, hogy az alperesi ügyletkötés során eljáró tanúk meghallgatása alapján az derült ki, hogy valójában egyikük sem volt tisztában a perbeli konstrukció működésével, annak valós kockázatával, az alperes nem osztotta meg dolgozóival a releváns információkat, amelyeknek egyébként birtokában volt, vagy lehetett volna. Ha az ügyletkötés során eljáró személy mindazon negatív következményeket, amelyeket a meghallgatása során említett, valójában ismerte volna, akkor nyilvánvalóan nem vesz maga is igénybe devizaalapú kölcsönt. A kölcsönszerződés 1.1. és

10.12. pontja alapján az ugyan kiderül, hogy összefüggés van az árfolyamváltozás és a kockázat között, azonban az nem, hogy ez pontosan mit jelent a törlesztőrészletekre, illetve a kölcsön tőketartozására nézve. A tájékoztató nem utal a tagállam fizetőeszköze súlyos leértékelésének futamidő alatt is bekövetkező valós lehetőségére és arra, hogy emiatt a felperesek helyzete gazdaságilag nehezen viselhetővé is válhat. A C-227/18. számú döntés értelmében nem megfelelő a tájékoztatás, ha csupán annyit tartalmaz, hogy az árfolyamváltozás akár jelentős is lehet. „Kétségtelen, hogy a kölcsönszerződés nem rendelkezik a kockázatvállalás korlátozásáról, amiből csak az következik, hogy az nem korlátozott, de nem következik az sem, hogy az korlátlan lenne”. Fenntartották az igazságügyi nyelvész szakértő kirendelésére tett indítványukat is a „jelentős” kifejezéssel összefüggésben.

[20] A kezelési költség és a folyósítási jutalék elévülésével kapcsolatban megjegyezték, hogy a felperesi keresetek kapcsán tett ítéleti megállapítást csak annyiban vitatják, hogy az elévülés nem az egyes tételek teljesítésének napja, hanem a végtörlesztés időpontja, azaz 2012. október 7. volt.

[21] Az alperes érdemi ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[22] Előadta, hogy hatályon kívül helyezési ok nem áll fenn. A Pp. 146/A. § (1) bekezdésére alapítottnan hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által elbírálendő kereseteket a felperesek 2018. április 26-i keltezésű irata tartalmazza, a bíróságnak csak ezzel kell foglalkoznia. Kiemelte, hogy a kölcsönszerződés létre nem jöttének megállapítása azért sem lehetséges, mert jelen esetben lezárt jogviszonyról volt szó, amelyben mindkét fél teljesítette a szerződéses kötelezettségét: az alperes folyósította a kölcsönt, a felperesek pedig visszafizették, és a jogviszonyt 2012-ben lezárták. A felperesek által megjelölt érvénytelenségi okok pedig nem állnak fenn.

[23] A felperesek fellebbezése nem megalapozott.

[24] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, a felperesek pedig a kereset teljesítése iránt fellebbeztek, így az ítéletnek nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdésének megfelelően jogerőre emelkedett rendelkezése.

[25] A jelen perben a Pp. 23. § (1) bekezdés k) pontjára és 73/A. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel a jogi képviselőt kötelező, ezért alkalmazandók a Pp. 146/A. §-ában foglalt, keresetváltoztatás lehetőségét korlátozó szabályok. Tekintettel arra, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban több alkalommal is hivatkozott arra, hogy az érdemi ellenkérelme előadását követő 30 napon túli keresetváltoztatáshoz nem járul hozzá, ezért azt kell megállapítani a Pp. 146/A. § (1) és (3) bekezdésére tekintettel, hogy miután az ellenkérelmet a felperesek 2018. április 13-án kapták meg, csak a 2018. május 13-ig előadott, keresetváltoztatásnak minősülő nyilatkozatok vehetők keresetként figyelembe, ebből kifolyólag a felperesi keresetet a 13. sorszámon előadottak jelentik. A Fővárosi Ítéltábla azt még elfogadta, hogy a felperesek 16. sorszámú jegyzőkönyvben az üzletszabályzat körében előterjesztett megállapítási keresete a 13. sorszámú beadvány 8. pontjában előadott kereset

pontosítása, azaz hiányainak pótlása során keletkezett, ezért ezt a nyilatkozatot a Pp. 95. § (5) bekezdésének megfelelően a kereset részének tekintette. Ezt meghaladóan azonban a felperesek joghatályosan a keresetet nem változtathatták meg, így az ezen iratokban foglalt kereseten túli kérelmeik elbírálása ebben a perben nem lehetséges.

[26] A felperesek elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérték a Pp. 252. § (1), (2) és (3) bekezdésére alapítva, azonban nem konkretizálták, hogy álláspontjuk szerint melyik hatályon kívül helyezési ok miatt áll fenn. Általánosságban jelöltek meg jogszabálysértéseket, de ezek alapjai többnyire anyagi jogszabályhelyek, amelyek esetleges megsértése nem hatályon kívül helyezést, hanem megváltoztatást eredményezhet. Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjával, illetve devizakockázati tájékoztatással kapcsolatos keresetüket, ez ugyanakkor nem felel meg a valóságnak, miután mind az ítélet rendelkező része, mind az indokolása kiterjed ezen érvénytelenségi okokra. Előadták, hogy az ítélet számos iratellenes megállapítást tartalmaz, de az nem derül ki a fellebbezésből, hogy mely megállapítást tartják iratellenesnek. Így a felperesek által hivatkozott eljárási szabálysértések nem állnak fenn, a Pp. 252. § (2) bekezdésének alkalmazására pedig az ítéltábla nem látott egyéb indokot. A felperesek ezen felül két elutasított szakértői bizonyítási indítványt jelöltek meg a fellebbezésükben, amelyek miatt a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezés nem indokolt, miután a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint sem szükséges ezen bizonyítások lefolytatása az ügy elbírálásához. A felperesek a Pp. 252. § (1) bekezdésében megjelölt hatályon kívül helyezési ok alapjául szolgáló ténytet nem adtak elő, ilyen nem is áll fenn. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy az ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt.

[27] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és nagyrészt az indokaival is egyetértett, így a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csak a következőket emeli ki.

[28] Az ítéltábla, ahogy fent már kifejtette, elfogadta a felperesek üzletszabályzattal kapcsolatos megállapítási keresetét joghatályos keresetként, azonban nem a később előadottak szerint ötödlegesen, hanem a 13. sorszámú beadvány és 16. sorszámú jegyzőkönyv szerint, azaz a többi keresettel valódi halmazatban, lévén, hogy a felperesek ezt ekkor még nem eshetőlegesen terjesztették elő. A felperesek annak a megállapítását kérték, hogy az üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé. Ezen megállapítási kereset nem terjeszthető elő a Pp. 123. §-a alapján, tekintettel arra, hogy a felperesek nem jelölték meg, hogy a kért megállapítás kapcsán milyen okból szorulnak jogvédelemre, illetve azt sem adták elő, hogy az üzletszabályzattal kapcsolatos kifogásaik alapján miért nem kérhetnek marasztalást, illetve egyébként azt sem, hogy a meglehetősen részletes egyedi szerződéshez képest a jogaikban és a kötelezettségeikben milyen elmozdulást eredményez az, ha az üzletszabályzat nem tekinthető a szerződés részének. Ezért ennek a keresetnek az elutasítása helyes, ugyanakkor a felperesek további kereseteinek vizsgálatához valóban állást kell foglalni arról, hogy az üzletszabályzat a szerződés részévé vált-e. A szerződéskötés idején hatályos Ptk. 205. § (3) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta. Jelen esetben a kölcsönszerződés 10.7. és 10.8. pontban a felperesek elismerték, hogy a bank általános üzleti feltételei, hitelezési és számlavezetési üzletszabályzata, mindenkor érvényes kondíciós listája és hirdetménye a

szerződésre irányadó, a felperesek kijelentették, hogy ezeket megismerték, és az abban foglaltakat magukra nézve kötelezőnek ismerik el. Ezen nyilatkozatot a felperesek minden külső kényszer nélkül önkéntesen megtették, ilyen módon valóban nem állapítható meg, hogy ez a kijelentésük bármilyen bizonyítást is hátrányosan befolyásolna a terhükre. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a fellebbezésben hivatkozottakkal szemben a felek konszenzusa az általános szerződési feltételek esetén azok áttárgyalása nélkül megállapítható. A Ptk. – szerződéskötéskor hatályos – 209/C. §-a szerint ugyanis az általános szerződési feltétel pontosan attól minősül jogilag általános szerződési feltételnek, mert a felek azt egyedileg nem tárgyalták meg, hiszen ha így történt volna, akkor az már nem általános szerződési feltétel, hanem a felek által egyedileg elfogadott szerződéses kikötés lenne, amelyre nem kell az általános szerződési feltételekre vonatkozó speciális szabályokat alkalmazni. Minderre tekintettel az üzletszabályzat a szerződés részévé vált.

[29] A felperesek kérték a szerződés létre nem jöttének megállapítását, és ebből eredően az alperes marasztalását. Helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja abban a körben, hogy a szerződés létre nem jöttének megállapítása iránti kereset kapcsán nem állnak fenn a Pp. 123. §-ában írt feltételek, amit egyértelműen alátámaszt az, hogy maguk a felperesek terjesztettek elő erre alapítva marasztalási keresetet, és valóban nem jelöltek meg semmilyen jogvédelmi szükségletet sem. A marasztalási keresetük sem alapos, tekintettel arra, hogy a perbeli kölcsönszerződés egyértelműen létrejött a Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően, amikor az írásba foglalt kölcsönszerződésben minden, a Hpt. 210. §-ában és a Ptk. 523. §-ában foglalt kérdésben megállapodtak. Ezen felül a szerződést mindkét fél teljesítette, a szerződés teljesítéssel jogvita nélkül meg is szűnt.

[30] Az elsőfokú bíróság Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b) és e) pontjára alapított érvénytelenségi okokkal kapcsolatos indokolása helytálló. Ki kell emelni, hogy a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) és e) pont vizsgálata során figyelemmel kellett lenni a Kúria 1/2016. Polgári jogegységi határozatában foglaltakra, és az elsőfokú ítéletben írt indokok alapján egyértelmű, hogy a szerződés az itt előírt kritériumoknak megfelel. Az 1.2. pont alapján az igénybe vehető kölcsön 8.150.000 forintnak a szerződés hatálybalépésének napján érvényes deviza vételi árfolyamon számított deviza ellenértéke, az 1.3. és 1.4. pontok pedig részletezik, hogy mi történik a hitelkerettel, ha ez az ellenérték ennél alacsonyabb vagy magasabb. Nem helytálló a felperesek azon, többször előhozott hivatkozása, hogy azért nem lehet megállapítani a kölcsönösszeget vagy a törlesztőrészlet összegét, mert ezek a folyósítás napjához igazodnak, ez pedig nem volt ismert a szerződéskötéskor. Ezzel szemben ezek a szerződés 1.2., illetve 4.2. pontja alapján nem a folyósítás napján, hanem a szerződés hatálybalépésének a napján rögzülnek, amely pedig a 2.1. pont szerint dátumszerűen meg van jelölve, ez 2004. október 26. napja volt. A törlesztőrészlet erre tekintettel – egyezően az elsőfokú ítéletben foglaltakkal – szintén meghatározható. A 6.1. pont tartalmazza azt, hogy havonta kell fizetni törlesztőrészleteket, a 6.2. pont az első törlesztőrészlet megfizetésének az időpontját és a következő törlesztőrészletek esedékességét, a 2.2. pont pedig a futamidő végét rögzíti, így egyértelműen meghatározható a törlesztőrészletek száma, esedékessége. A 6.1. pont alapján pedig a törlesztőrészlet összege is kiszámítható, tekintettel arra, hogy a kölcsön hatálybalépésének napján ismert lesz a kölcsön devizában kifejezett összege, ismert a fizetendő kamat és kezelési költség, amelyek a 6.1. pont alapján havonta esedékesek, és amelyek kiszámítási módja szintén a 6.1. pontban található, a 6.3. pont szerint pedig kiszámítható az ilyen módon meghatározott deviza törlesztőrészlet forint ellenértéke is. Az

elsőfokú bíróság indokolását az ítéltábla a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjára alapított érvénytelenségi ok körében kiegészíti a Kúria által az ítélethozatal óta közzétett 6/2021. Polgári jogegységi határozatra utalással, mely egyértelművé tette, hogy az érvénytelenséget csak akkor lehetne megállapítani, ha a szerződés az éves százalékban kifejezett teljes hiteldíj mutatót egyáltalán nem tartalmazná, márpedig az a szerződés 4.5. pontjában megtalálható.

[31] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, az, hogy az adósnak meg kell tudnia határozni a szerződéskötéskor a szerződésből eredően őt érő gazdasági kötelezettségeket, azaz a visszafizetendő tőke, kamatok, díjak összegét, nem azt jelenti, hogy a szerződéskötéskor a következő 20 évre előre, forintra pontosan tudnia kell, hogy milyen összegeket kell visszafizetnie, tekintettel arra, hogy a minden hosszú futamidejű szerződésbe épített változók miatt ez biztosan nem így van, még forint szerződések esetén sem. A lényeg az, hogy a szerződésből kiderüljön, hogy az ügyfelet terhelő különböző jogcímű fizetési kötelezettségek hogyan számítandók ki és milyen esetben merülnek fel, illetve változtathatók meg. Így ebből a garanciális szabályból nem az következik, hogy az ügyfél a szerződéskötéskor a futamidő teljes egészére minden költséget forintra ismerni fog, hanem hogy a későbbiekben a bank által ráterhelt fizetési kötelezettségről ellenőrizni tudja, hogy az megfelel-e a szerződésben írt elszámolási, illetve lehetséges változtatási, vagy egyéb szabályoknak. Ennek a kritériumnak pedig ez a szerződés megfelel.

[32] A felperesek harmadlagos keresetükben arra hivatkoztak, hogy a kölcsönösszeg meghatározása tisztességtelen. Ebben a körben az ítéltábla annyiban pontosítja az elsőfokú bíróság indokolását, hogy jelen esetben a kölcsönösszeg tisztességtelensége fogalmilag kizárt a Ptk. 209. §-ában foglaltakra figyelemmel, tekintettel arra, hogy ez az érvénytelenségi ok kizárólag általános szerződési feltételek esetén állhat fenn, az általános szerződési feltételek pedig a Ptk. 209/C. §-a szerint a szerződésnek azok a kikötései – a fent már kifejtettek szerint –, amelyeket az egyik fél több szerződés megkötése céljából egyoldalúan előre meghatároz. Így az a kikötés, amelyet a felek egyedileg megtárgyaltak, nem minősülhet általános szerződési feltételnek, az pedig teljesen egyértelmű, hogy a kölcsönösszeget a felek egyedileg megtárgyalták, hiszen azt minden esetben a kölcsönfelvevők egyedi igényeihez és a hitelképességükhöz igazítva kell meghatározni. Ezért ezen érvénytelenségi ok fennállása fogalmilag kizárt. Annak sincs semmi jelentősége, hogy a közjegyzői okiratban írt CHF összeg nem egyezik meg a kölcsönszerződésben szerződésben írttal, tekintettel arra, hogy a szerződésben a hitelkeret szerepelt, a közjegyzői okiratban pedig már a folyósított kölcsön deviza összege, ezek pedig értelemszerűen nem egyezhetnek meg pontosan.

[33] A negyedleges kereseti kérelmükben – az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás kifogásolása mellett – a felperesek a kezelési költség és a folyósítási jutalék tisztességtelenségét állították. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítélete azt rögzíti, hogy a felperesek ezen igényei elévültek, és a felperesek a fellebbezésükben mindössze annyit jegyeztek meg, hogy álláspontjuk szerint nem pontosan akkor kezdődik az elévülés, amit ennek kapcsán az elsőfokú ítélet tartalmaz, hanem a végtörlesztés időpontjában, azaz 2012. október 17-én. Tekintettel arra, hogy nem vitatták sem azt, hogy ezen keresetüket csak 2018-ban terjesztették elő, sem az elévüléssel kapcsolatos egyéb megállapításokat, ezért a Fővárosi Ítéltábla ebben a tekintetben, érdemi fellebbezési vitatás hiányában, nem látott indokot az

elsőfokú bíróság döntésének, azaz az elévülés megállapításának és ezen kereset emiatti elutasításának a felülmérlegelésére.

[34] A felperesek keresetükben ezen felül a devizanyilvántartás tisztességtelenségét állították amiatt, mert az alperes a felpereseket nem megfelelően tájékoztatta a devizakockázatról, és megjelölték a szerződés általuk kifogásolt pontjait. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos megállapításaival az ítéltábla csak részben értett egyet. A szerződéskötés idején a Hpt. speciális rendelkezése ugyan valóban nem írta elő az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatást, ugyanakkor az alperes ebben a körben mégis köteles volt a 93/13/EGK irányelv követelményeinek megfelelően, azaz tisztességesen eljárva tájékoztatni az ügyfeleket. Az ítéltábla kiemeli, hogy az ezen szerződési pont esetleges érvénytelenségét tisztességtelenség miatt nem a Hpt. rendelkezéseinek megszegése, hanem az irányelv magyar jogba implementált szabályainak nem megfelelő alperesi eljárás eredményezheti. Az utóbb hozott jogegységi határozatokban, illetve az Európai Unió Bíróságának későbbi ítéleteiben foglalt követelmények alkalmazhatók a jelen szerződés megkötésének időpontjára is, ez nem jelent visszaható hatályú jogalkalmazást, tekintettel arra, hogy a szabály, amelyet a bíróságnak alkalmazni kell, azaz a Ptk. 209. §-a ekkor is tartalmazta a tisztességtelenséget mint érvénytelenségi okot, és a 93/13/EGK irányelv azóta is változatlan szabályai figyelembevételével kellett a magyar jogszabályt értelmezni. A jogegységi határozatok és az Európai Unió Bíróságának döntései nem jogot alkotnak, hanem jogot értelmeznek, így a már korábban is létező szabályok később kiadott értelmezése irányadó az ezen szabály hatálybalépése után létrejött valamennyi jogviszonyra, így a jelen perbeli szerződésre is.

[35] Ezért jelen perben is a Kúria 2/2014. és 6/2013. Polgári jogegységi határozataiban, valamint az Európai Unió Bírósága döntéseiben, különösen a C-186/16., C-51/17. és C-227/18. számú határozatokban foglalt kritériumok alapján kell vizsgálni, hogy az alperes által a devizakockázat körében nyújtott tájékoztatás megfelelt-e a tisztességes követelményeinek, azaz – tekintettel arra, hogy az a devizakockázat vállalása a főszolgáltatás körébe tartozik – világos és érthető volt-e. Ebben a körben a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság következtetésével már egyetértett. Az Európai Unió Bíróságának számos döntése foglalkozik azzal, hogy a fogyasztónak nyújtott tájékoztatás mely esetekben minősül világosnak és érthetőnek, és ezzel összhangban alkotta meg a Kúria 6/2013. Polgári jogegységi határozat 3. pontját és a 2/2014. Polgári jogegységi határozatot. A jogegységi határozatok szerint az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződési feltételek akkor tisztességesek, ha ezeknek lényegi tartalmáról a fogyasztót érthetően és világosan tájékoztatták. Ennek ki kell terjednie az árfolyamváltozás lehetőségére és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre, azonban nem terjedhet ki az árfolyamváltozás mértékére. Nem megfelelő a tájékoztatás akkor, ha az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy őt csak korlátozott mértékben terheli. Az Európai Unió Bíróságának C-96/14., C-186/16., C-51/17. és C-227/18. számú határozatai azt a követelményt mondják ki, hogy a devizakockázatról rendelkező szerződési feltétel akkor világos és érthető, ha a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó pontos és érthető szempontok alapján értékelheti a szerződésből eredően őt érő gazdasági következményeket, a szerződés átláthatóan tünteti fel azon mechanizmus konkrét működését, amelyre az érintett feltétel utal. Azaz úgy kell megfogalmazni a tájékoztatást és a szerződés rendelkezéseit, hogy azok elegendő információt nyújtsanak a kölcsönfelvevők

számára ahhoz, hogy utóbbiak tájékozott és megalapozott döntéseket hozhassanak. Tehát összefoglalva: akkor tesz mindennek eleget a pénzügyi intézmény, ha arról informálja a fogyasztót, hogy a devizaalapú elszámolás mint a szerződés mechanizmusa azzal a hatással jár, hogy ebből eredően árfolyamkockázat merül fel, amelyet teljes egészében a fogyasztó visel, és hogy ez milyen módon befolyásolja fizetési kötelezettségét, amely már a fogyasztó gazdasági kötelezettségeinek változásával kapcsolatos ismeret.

[36] Jelen esetben a felek között létrejött kölcsönszerződés ezen információkat megfelelően tartalmazza. A szerződés 1.1. pontjából egyértelművé válik, hogy a kölcsön forintban kifejezett összegét át kell számítani CHF-re, és az is, hogy milyen árfolyamon. Az 1.3. és 1.4. pont tartalmazza az elszámolás módját, vagyis azt, hogy a kölcsönt ténylegesen devizában tartja nyilván az alperes, és a végleges deviza tőkeösszeg pedig a kölcsön hatálybalépésének napján érvényes forint/devizaárfolyamtól függ, azaz attól, hogy ekkor a 8.150.000 forintos kölcsönigény hány CHF-nek felel meg. Az 1.5. pont rögzíti, hogy a jelen kölcsön devizakölcsön, az 1.7. pont pedig tájékoztatja a felpereseket arról – akik ezt tudomásul is vették –, hogy a bank a kölcsön tőkeösszegét, kamatát, költségeit, a késedelmi kamatot, a lejárt tartozást is devizában tartja nyilván, erre tekintettel a tartozás forintban kifejezett összege a mindenkori magánszemélyekre vonatkozó deviza eladási árfolyam függvényében változhat. A 6.3. pont rögzíti, hogy a törlesztőrészletet és a költségeket az alperes devizában határozza meg, és azt is, hogy a törlesztőrészletek és a költségek esedékesség napján érvényes magánszemélyekre irányadó deviza eladási árfolyam alapulvételével számított forint ellenértékével az alperes az adósok folyószámláját megterheli. Tehát ezen szerződéses rendelkezésekből a deviza elszámolás mechanizmusa, az, hogy a forintban fizetendő összeg a mindenkori devizaárfolyamtól függ, teljesen egyértelműen kiderül. Azt pedig, hogy ez kockázattal járhat, tartalmazza a 10.12. pont, amelyben szerepel, hogy a felperesek a banktól azt a felvilágosítást kapták, mely szerint a szerződés kapcsán jelentős árfolyamkockázat keletkezhet abban az esetben, ha a kölcsön devizanemének forint árfolyama jelentősen változik. Kijelentették, hogy ennek az információnak az ismeretében kívánják igénybe venni a kölcsönt. Ezt megelőzően az a rendelkezés is szerepel a szerződésben, hogy a forint/devizaárfolyam jelentős változása esetén, amennyiben a zálogtárgy forgalmi értéke már nem nyújt fedezetet a bank számára, az adósok kötelesek megfelelő pótfedezetet nyújtani, ami szintén figyelmezteti őket a kockázatokra.

[37] Ezen felül a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az irányelv 4. cikk (2) bekezdésére figyelemmel értékelni kell a felperesek részére nyújtott egyéb, akár szóbeli tájékoztatást is. A felperesek a 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv szerint azt adták elő, hogy az ügyletkötő azt mondta nekik, hogy a kockázat elhanyagolható, a svájci franknak stabil árfolyama van, nem fog változni. Az elhangzott, hogy ha az árfolyam pozitív vagy negatív irányba változik, úgy változik a törlesztőrészlet, és hogy ezt a kockázatot a felpereseknek kell viselni, de azt nem mondták, hogy a változás korlátlan lehet, hogy a változás bármikor bekövetkezhet, és azt állították, hogy csak csekély változás lehetséges. A felperesek azt hangsúlyozták a fellebbezésükben, hogy bizonyosan nem kaphattak az ügyletkötőtől megfelelő tájékoztatást, hiszen ő nyilván nem volt tisztában a devizakölcsönök sajátosságaival, mert maga is ilyet kötött, és ha jól informált lett volna, ezt nem tette volna meg. Ezzel szemben meg lehet állapítani, hogy a felperesek előadása a tanú nyilatkozata kapcsán iratellenes. Az 50. sorszámú jegyzőkönyv szerint az akkori zalaegerszegi fiókvezető elmondta, hogy a kollégák kaptak központi képzést a devizaalapú termékekről, és azt mindig

közölték az ügyfelekkel, hogy árfolyam- és kamatkockázat van. A bank ügyfélmenedzsere ugyanezen a tárgyaláson megerősítette, az ügyfeleknek elmondták, hogy a devizaalapú termékek esetében a törlesztőrészlet változhat, növekedhet, és azt ugyan senki nem gondolta, hogy ekkora árfolyamváltozás lehetséges, de azt is közölték az ügyfelekkel, hogy növekedésnek nincs felső határa, és az bármennyivel emelkedhet. Az ügyletkötő tanú az 58. sorszámu jegyzőkönyvben előadta, hogy emlékszik a felperesekre, és elmondta, hogy minden ügyfelet tájékoztattak arról, hogy a devizaalapú kölcsönök feltételei kedvezőbbek, de nagyobb kockázattal járnak, ami abban nyilvánul meg, hogy a havi törlesztőrészletekben jelentős változás történhet az árfolyam elmozdulása esetén. Elmondta, hogy a közvetlen szomszédai ugyanilyen tájékoztatás mellett forint alapú kölcsönt választottak, úgyhogy a felperesek is meg kellett értsék azt, hogy ez a kockázat mit jelent. Elmondása szerint azt a kérdést szokta feltenni az ügyfeleknek, hogy tudják-e vállalni, ha a következő hónaptól akár a duplája is lehet a törlesztés. Előadta ugyan – a felperesi hivatkozással egyezően –, hogy ő maga is devizaalapú kölcsönt vett fel, de hozzátette, hogy olyan konstrukcióval, amellyel az árfolyamváltozás hatását ki tudta küszöbölni. Ebből az ítéltábla álláspontja szerint pontosan a felperesek által levont következtetés ellenkezője következik, tehát az, hogy a tanú bár devizaalapú kölcsönszerződést kötött, annak a kockázataival tisztában volt, így erről az ügyfeleket is tudta tájékoztatni, és a saját előadása szerint tájékoztatta is. A tanú azt megerősítette, hogy rendszeresen voltak a devizaalapú kölcsönről oktatások.

[38] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint már önmagában a szerződés is megfelelő tartalommal tájékoztatta a feleket az árfolyamkockázatról, abból az általánosan tájékozott fogyasztó az árfolyamkockázat lényegét és a gazdasági kötelezettségeire gyakorolt hatását megérthette. A tanúvallomások alapján igazolt szóbeli tájékoztatás pedig mindenképpen figyelemfelhívó jellegű és teljeskörű volt, így a kölcsönszerződés devizakockázatot ügyfelekre terhelő rendelkezéseinek Ptk. 209. §-a szerinti tisztességtelensége nem állapítható meg. A felperesek azon hivatkozása kapcsán, hogy a „jelentős” árfolyamkockázat nem azonos a korlátatlannal, hangsúlyozza az Európai Unió Bíróságának C-227/18. számú határozatában foglaltakat, amelyben a Bíróság pontosan azt mondta ki, hogy nem szükséges a tájékoztatásban szó szerint közölni, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, elegendő, ha ez összességében a tájékoztatásból kiderül, márpedig ez a jelentős kockázatra történt figyelmeztetéssel, bármilyen felső határra történő utalás hiányában, jelen esetben megtörtént.

[39] A fent kifejtettek alapján helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor sem a THM kapcsán, sem a „jelentős” szó elemzése érdekében nem rendelt el szakértői vizsgálatot.

[40] A felperesek kérték, hogy az ítéltábla az ügy tárgyalását függessze fel az Európai Unió Bírósága előtt C-932/19. és a C-609/19. számon folyamatban lévő eljárások befejezéséig. A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 152. § (2) bekezdése alapján ezen kérelmet nem találta alaposnak, ezen két ügyben a megkereső bíróságok ugyanis olyan kérdésekre keresik a választ, amelyeket az Európai Bíróság már megválaszolt. A C-609/19. számú ügy lényege az olyan elszámolással kapcsolatos tisztességtelenség feltételeinek a tisztázása, ahol a devizakockázatból eredően futamidő hosszabbodásról van szó, jelen esetben pedig ez az eset nem áll fenn. A másik ügyben előterjesztett kérdések pedig a 2014. évi XXXVIII. törvény

irányelvvel való összeegyeztethetőségét vizsgálják, azonban erről az Európai Unió Bírósága már a C-118/17. számú ítéletében állást foglalt.

[41] A felperesek Pf. 8 sorszámú beadványukban tárgyalás tartását kérték. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla már Pf.2. sorszámú végzésével, a 112/2021. (III. 6.) Korm. rendelet kihirdetését megelőzően, arról tájékoztatta a feleket, hogy a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján, megítélése szerint az ügy eldöntése tárgyaláson kívül is lehetséges. A (3) bekezdésnek megfelelően a feleket erről értesítette azzal a tájékoztatással, hogy a végzés kézhezvételétől számított 8 napon belül bármelyikük kérheti tárgyalás tartását. A felperesek a végzést 2021. február 17-én átvették, azonban tárgyalás tartását csak 2021. március 4-én küldött beadványukban, azaz elkészen kérték. A Pp. 256/A. § (3) bekezdésében meghatározott határidő törvényi, így annak letelte esetén a mulasztás jogkövetkezményeit alkalmazni kell. Így a Pp. 105. § (1) bekezdésének megfelelően a 8 nap lejártát követően a felperesek tárgyalás tartását már később sem kérhetik. Ebből következően a Fővárosi Ítéltábla Pf.5. sorszámú végzésével tévesen tájékoztatta a feleket arról, hogy a tárgyaláson kívüli elbírálás oka a Korm. rendelet 27. §-a, és így annak 42. § (10) bekezdésében írt határidő sem irányadó. Ebből kifolyólag a jelen ügyet Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el.

[42] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, az indokolás kisebb megváltoztatásával és kiegészítésével, a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[43] A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelesek megfizetni az alperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíjat. Az 589.000 forint le nem rótt fellebbezési illeték a felpereseknek engedélyezett teljes személyes költségmentesség folytán a Pp. 84. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2021. június 8.

Dr. Höbl Katalin s. k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.
előadó bíró

Dr. Szentpáli Judit s.
bíró

A kiadmány hitelül: